

**Jeesuksen risti -
sovinnon merkki**

Luuk. 23: 32-46

Jeesuksen kanssa teloitettavaksi vietiin kaksi muuta miestä, kaksi rikollista. Kun tultiin paikkaan, jota kutsutaan Pääkaloksi, he ristiinnaulitsivat Jeesuksen ja rikolliset, toisen hänen oikealle puolelleen, toisen vasemmalle. Mutta Jeesus sanoi: »Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.» Sotilaat jakoivat keskenään Jeesuksen vaatteet heittämällä niistä arpa.

Kansa seisoj katsellessa. Hallitusmiehiäkin oli siellä ivailemassa Jeesusta. He sanoivat: »Muita hän kyllä on auttanut - auttakoon nyt itseään, jos hän kerran on Messias, Jumalan valittu.» Myös sotilaat pilkkasivat häntä. He tulivat hänen luokseen, tarjosivat hänelle hapanniiniä ja sanoivat: »Jos olet juutalaisten kuningas, niin pelasta itsesi.» Jeesuksen pään yläpuolella oli myös kirjoitus: »Tämä on juutalaisten kuningas.»

Toinen ristillä riippuvista pahantekijöistä herjasi hänkin Jeesusta. Hän sanoi: »Etkö sinä ole Messias? Pelasta nyt itsesi ja meidät!» Mutta toinen moitti häntä: »Etkö edes sinä pelkää Jumalaa, vaikka kärsit samaa rangaistusta? Mehän olemme ansainneet tuomiomme, meitä rangaistaan tekojemme mukaan, mutta tämä mies ei ole tehnyt mitään paha.» Ja hän sanoi: »Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.» Jeesus vastasi: »Totisesti: jo tänään olet minun kanssani paratiisissa.»

Oli jo kuudes tunti. Silloin, keskipäivällä, aurinko pimeni. Pimeys tuli koko maan ylle, ja sitä kesti yhdeksänteen tuntiin saakka. Temppelein väliverho repesi keskeltä kahtia. Ja Jeesus huusi kovalla äänellä: »Isä, sinun käsiisi minä uskon henkeni.» Tämän sanottuaan hän henkäisi viimeisen kerran.

Uskontunnustuksessa ilmaistaan kristillisen uskon ja evankeliumin ydin. Siinä on lyhyesti sanottu, mitä Jumala antaa meille ja mitä hän tekee hyväksemme (Katekismus). Keskeisenä ajatuksena on Jumalan rakkaus meitä kohtaan. Tämä suunnaton lahjarakkaus, joka antaa meille elämän, näkyy kirkkaimmin pitkäperjantain ristissä: ”Siinä on rakkaus -- ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksesi” (1. Joh 4:10).

Oletko koskaan miettinyt, mitä tässä Jumalan rakkaudentunnustuksessa sanotaan Jeesuksen maanpäällisestä toiminnasta? Mitä Vapahtajan elämästä ja työstä oikeasta kerrotaan?

Tapailimme huulillamme uskontunnustuksen alkua: ”Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan...”

Huomaamme, että Jeesuksen syntymän ja kuoleman välisestä ajasta lausutaan varsin niukasti. Siis siitä ajasta kun hän lähti keskuuteemme toimimaan julkisesti. Itse asiassa esille nostetaan vain kaksi asiaa: **kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin.** Ei mainintoja Jeesuksen urotöistä: sairaiden parantamisista, ruokkimisihmeistä tai vetten päällä kävelemisestä. Ei mainintoja hänen maailmaa muuttaneista opetuksistaan: Vuorisaarnastaan tai lukuisista vertauksistaan. Vain sanat: kärsi Pontius Pilatuksen aika, ristiinnaulittiin. Tämä on puhuttelevaa. Uskomme ytimessä on nimenomaan Jeesuksen kärsimys ja ristiinnaulitseminen. Koko Jumalan Pojan elämä tähtäsi Golgatan uhriin: ”Jeesus joi viinin ja sanoi: »Se on täytetty.» Hän kallisti päänsä ja antoi henkensä.”

Uskomme tiivistyy sovituksen ristiin. Ristiin, jossa on ”meidän lunastuksemme, syntiemme anteeksianto” (Kol. 1:14). Ristiin, joka on avannut meille armotien Jumalan yhteyteen: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.” Ristiin, jossa on jo valmistettuna pääsiäisaamun kuoleman voitto sekä meille lahjoitettu ikuinen elämä: ”Jumala on antanut meille iankaikkisen elämän, ja tämä elämä on hänen Pojassaan. Jolla on Poika, sillä on elämä. Jolla ei Jumalan Poikaa ole, sillä ei ole elämää” (1. Joh 5:11-12).

Ristin merkityksen ymmärtäminen on tärkeintä elämässämme. Meidän täytyy tutkiskella sitä mahdollisimman usein sanan ja rukouksen valossa. Suotta ei ole Martti Luther sanonut: ”Se, joka tutkiskelee Jeesuksen kärsimystä vuorokaudessa vaikkapa vain neljännestunnin, tekee paremmin kuin paastoaisi kokonaisen vuoden.” Tätä tutkistelua tahdomme totisesti harjoittaa myös pitkäperjantaina. Käytähän sinäkin siihen tänään ainakin sen viisitoista minuuttia?

Jotta ristin sanoma kykenisi puhuttelemaan, se täytyy ottaa vastaan. Sovintoon on suostuttava. Paavali kehottaa meitä tähän vakavalla äänenpainolla: *"Pyydämme Kristuksen puolesta: suostukaa sovintoon Jumalan kanssa"* (2. Kor 5:20). Jos emme suostu sovintoon, niin risti jää mustaksi, etäiseksi ja pelottavaksi merkiksi. Se jää hullutukseksi, kuten se tekee niin valitettavan monelle ihmislapselle: *"Puhe rististä on hulluutta niiden mielestä, jotka joutuvat kadotukseen, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima"* (1. Kor. 1:18). Vaikka Jumala kuinka siunaisi elämäämme ja tulisi lähelle, niin ilman sovintoa, jatkamme hänen syyttämistään toisen ristinryövärin tavoin: *"Etkö sinä ole Messias? Pelasta nyt itsesi ja meidät!"* Jos toinen ryöväreistä ei uskonut Jeesuksen, vaikka oli metrien päässä ja näki kaiken omin silmin, niin kuinka paljon enemmän sama paatumus uhkaa meitä!

Tästä uhkaavasta paatumuksesta tahdomme eroon. Tahdomme suostua sovintoon, totisesti! Sen tähden käymme mahdollisimman usein kuulemassa sovituksen sanaa ja nauttimassa anteeksiantamuksen sakramenttia, Herran pyhää ehtoollista. Suuremmalle osalle meistä tämä sovituksen paikka on kaunis Maaningan kirkkomme. Täällä synnit tunnustetaan ja julistetaan anteeksi. Oletko koskaan tohtinut miettiä: *"Ajatella – jotta minunkin synnit julistettaisiin anteeksi ja evankeliumia minulle oikein saarnattaisiin, meillä on täällä kaksi papinvirkkaa juuri sitä varten."* Jos Jumalan Poika ei pelastanut itseään ristiltä, niin kuinka me mukamas voisimme itse pelastaa itsemme?! Emme mitenkään. Tarvitsemme Kristusta. Kristusta, josta ei liikoja tässä maailmassa saarnata. Tarvitsemme seurakuntaa ja sananjulistajia, jotta Kristusta saarnattaisiin puhtaasti ja usein. Tarvitsemme toinen toistamme, jotta saisimme voimaa yhteisestä uskostamme, johon pian saamme jälleen sitoutua: *"Tunnustakaamme yhteinen kristillinen uskomme."*

Tänä pitkäperjantaina pyydämme toisen ryövärin, sen pelastuneen tavoin: *"Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi."* Kun otamme vastaan sovituksen kuin hän, niin pelottava risti muuttuu rakkauden, toivon ja rauhan ristiksi. Se tuo meille ilon ja onnen. Siinä on elämämme, nykyinen ja tuleva. Taivaan ihanuus saa olla toteutumassa jo nyt: *"Totisesti: jo tänään olet minun kanssani paratiisissa."*